

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **R. S., DiS**, proti žalované **Univerzitě Palackého v Olomouci** se sídlem Olomouc, Křížkovského 8, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 19.5.2011 č.j. 2061/2011-R, ve věci ukončení studia,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Vymezení věci, argumentace účastníků řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí rektora žalované, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkanky Právnické fakulty žalované ze dne 4.2.2010 č.j. Stu/G/319/10, jímž bylo žalobci ukončeno studium v magisterském studijním programu Právo a právní věda, oboru Právo.

Namítá, že:

- 1) pro stručnost odkazuje na odůvodnění žaloby ve věci sp. zn. 22 A 42/2010;
- 2) studijní povinnosti z předmětu *Úvod do studia práva* bylo možno splnit alternativně buď formou kolokviálního testu nebo zpracováním seminární práce. Vyučující tohoto předmětu v rámci individuálního studijního plánu uložil žalobci povinnost zpracovat seminární práci. Je vyloučeno, aby se jednalo o seminární práci z předmětu *Instituce Evropské unie*, když u tohoto předmětu nebylo třeba sepsovat jakoukoli seminární práci, ale jen a pouze úspěšné složení kolokviálního testu; z hlediska propozic neměl tento předmět žádná cvičení či semináře, ale jen nepovinné přednášky. Vyučující předmětu *Úvod do studia práva* písemně žalobci uznal jím zpracovanou seminární práci;
- 3) vyučující předmětu *Úvod do studia práva* již v akademickém roce 2007/8 písemně uznal žalobci splnění studijních povinností z obou tímto vyučujícím vyučovaných předmětů, tedy jak z předmětu *Instituce Evropské unie* (zde studijní povinnosti žalobce splnil úspěšným složením kolokviálního testu), tak z předmětu *Úvod do studia práva* (zde žalobce řádně zpracoval seminární práci) a písemně žalobci sdělil, že oba zápočty má splněny a na zápis těchto studijních povinností do Výkazu o studiu se může spolehnout. Jednou z esenciálních povinností vyučujícího je ověřit si tyto skutečnosti předtím, než je studentu sdělí. Jinak nemohou studenti na univerzitě vyučujícímu věřit a jsou nuceni podnikat preventivní opatření, aby v případném sporu o zápis do Výkazu o studiu – který by mohl vyústit až v libovůli vyučujícího – mohli situaci ustát;
- 4) v akademickém roce 2008/9 bylo možno splnit studijní povinnosti i formou kolokviálního testu s dosažením pouhých 11 bodů, kdy tzv. „*půlbody*“ se po součtu zaokrouhlovaly směrem nahoru. Žalobce složil test, kde při uplatnění těchto pravidel dosáhl 11 bodů. Z hlediska principu rovnosti a zákazu diskriminace je nepřípustné, aby ve stejném akademickém roce na téže fakultě studovali studenti, kteří splnili studijní povinnosti z téhož předmětu složením kolokviálního testu hodnoceného jen 11 body a studium jim ukončeno nebylo. Je zcela nepřípustné kompenzovat případné porušení pracovních povinností vyučujícího tím, že jen někteří studenti budou zvýhodněni snížením studijních nároků;
- 5) není pravdou, že by se žalobce v akademickém roce 2008/9 účastnil kolokviálního testu celkem 4x. Proto termín, jehož se žalobce domáhal, nebyl mimořádným termínem, žalobce se jen domáhal umožnění řádného splnění studijních povinností;
- 6) žalobce v okamžiku vzniku sporu s vyučujícím využil práva vyplývajícího ze Studijního a zkušebního řádu žalované schváleného Akademickým senátem žalované 23.2.2005 (dále jen „SZŘUP“) a písemně požádal o přezkoumání svého případu.
 - a) přímý nadřízený vyučujícího (vedoucí katedry) byl pro přátelský vztah k vyučujícímu z tohoto přezkoumání vyloučen, proto o této žádosti měla rozhodovat děkanka Právnické fakulty žalované, nikoli rektor žalované;
 - b) za celé situace byl důvodný návrh žalobce, aby k přezkoumání splnění jeho studijních povinností byla povolána odborná a nezájatá zkušební komise; oba správní orgány pak za použití sofistikované argumentace zcela mechanicky odůvodňují jiný postup tím, že SZŘUP pro tyto případy konkrétní postup neupravuje. Žalobce se proto za použití argumentu *a maiore ad minus* domáhal analogické aplikace těch ustanovení SZŘUP, která řeší podobný spor v případě zkoušky. Argumentace týkající se snížení standardu procesních práv studentů v případech zakončovaných kolokviální formou nemůže mít oporu v pozitivním

- právu, neboť i zde může mít nesplnění studijních povinností stejné dopady na studenta;
- 7) Zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“) ani SZŘUP neupravují materii v uceleném komplexu, proto je třeba na otázky jím neupravené aplikovat zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“);
- 8) ust. § 68 odst. 1 věty první ZVŠ pokládá žalobce za protiústavní, a to
- a) z důvodů uvedených v kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16.2.2011 č.j. 22 A 42/2010-92, na kterou žalobce pro stručnost odkazuje;
- b) když i žalovaná ve svých studijních materiálech tuto skutečnost uvádí;
- 9) SZŘUP je produktem autonomní normotvorby, k níž však musí být subjekt nadán přímo Ústavou, jinak jde jen o normotvorbu sekundární. Čl. 104 odst. 3 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), zmocňuje k autonomní normotvorbě jen územně samosprávné celky, pro ostatní (včetně žalované) platí limity sekundární normotvorby vyplývající z čl. 79 odst. 3 Ústavy. SZŘUP tak není zákonem, a proto pro ukládání povinností nenaplnuje zákonnou formu dle čl. 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“);
- 10) žalobce používal stejné argumenty i po celou dobu správního řízení, přesto se s nimi správní orgány nevypořádaly.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 2) studijní povinnosti z předmětu *Úvod do studia práva* bylo lze splnit výlučně úspěšným složením kolokviálního testu. Povinnost zpracovat seminární práci z tohoto předmětu vyučující žalobci neuložil a ani uložit nemohl. Žalobci byla zadána seminární práce z předmětu *Institute Evropské unie*, a to právě s ohledem na jeho individuální studijní plán jako náhrada za neúčast na seminářích a za nepřednesení prezentace na seminářích – studenti, kteří se účastnili seminářů a přednesli tam prezentaci, seminární práci psát nemuseli;
- 3) v žalobcem odkazovaném e-mailu není ani zmínky o uznání seminární práce pro předmět *Úvod do studia práva*. Vyučující předpokládal, že pokud se student dotazuje na samotný zápis, má studijní povinnosti splněny. Při samotném zápise pak vyučující zjistil, že tomu tak není, a proto zápis neučinil. Vyučující i v tomto e-mailu apeluje na důležitost splnění studijních povinností;
- 4) je pravdou, že 16.3.2009 byla učiněna jednorázová výjimka (limit snížen na 11 bodů) – kompenzace pro osoby, které se z důvodu chyby vyučujícího marně dostavily na předchozí termín. Jednalo se o mimořádnou událost. Žalobce sám tohoto termínu využil a testu se sníženým limitem se zúčastnil, tehdy ovšem 11 bodů nedosáhl;
- 5) v akademickém roce 2007/8 se žalobce nezúčastnil ani jednoho z řádně vypsanych termínů testu. V průběhu akademického roku 2008/9 pak žalobce test úspěšně nevykonal v řádném, prvním opravném ani v druhém opravném termínu (čl. 13 odst. 3 SZŘUP). Na základě žádosti žalobce ze dne 18.3.2009 byl žalobci rozhodnutím rektora žalované ze dne 2.4.2009 podle čl. 41 SZŘUP povolen ještě mimořádný termín 1.9.2009, jehož se žalobce zúčastnil s výsledkem „*neprospěl*“;
- 6) žádost byla postoupena rektorovi žalované po předchozím odborném vyjádření děkanky, tzn. rektor byl i po odborné stránce s celým případem obeznámen; dále odkazuje na vyjádření žalované ve věcech vedených tímto soudem pod sp. zn. 22 A 42/2010 a sp. zn. 22 A 91/2010.

- V replice žalobce namítl, že
11) žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, t.j. rektor Univerzity Palackého v Olomouci, nikoli Univerzita Palackého v Olomouci; proto i na vyjádření k žalobě sepsané právníkem univerzity je třeba hledět jako na podání osoby k tomu neoprávněné.

B.

K osobě žalovaného [námitka žalobce č. 11)]

Krajský soud pokládá za potřebné již v úvodu tohoto rozsudku odmítnout žalobcovu argumentaci uvedenou pod bodem 11) shora o tom, že žalovaným má být v této věci rektor Univerzity Palackého v Olomouci, nikoli Univerzita Palackého v Olomouci.

Dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (...)

Podle dlouhodobé ustálené a bohaté judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.10.2007 č.j. 8 Afs 75/2007-115 či ze dne 23.10.2008 č.j. 1 As 45/2008-56¹⁾] v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele (předsedy, přednosty, apod.) správního orgánu se nejvyšší představitel tohoto úřadu nestává žalovaným, neboť jeho pravomoc rozhodovat o opravném prostředku vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace daného správního orgánu, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu s.ř.s.

Ostatně i právní teorie rozlišuje mezi správním orgánem a konkrétní fyzickou osobou, která podle vnitřní organizace správního orgánu konkrétní řízení vede a o věci rozhoduje [v terminologii správního řádu²⁾ se jedná o „*oprávněnou úřední osobu*“].

Krajský soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvody odchýlit se od stabilní judikatury, a proto uzavírá, že žalovaným v této věci není konkrétní osoba tvořící vrcholového představitele správního orgánu (zde rektor univerzity), ale správní orgán, v rámci jehož vnitřní organizační struktury má taková osoba své postavení, pro které o věci rozhodovala (zde univerzita).

C.

K žalobním bodům 1) a 8a) odkazujícím na jiná podání

Krajský soud dále zdůrazňuje, že se nemohl zabývat žalobními body 1) a 8a),

¹⁾ veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz

²⁾ který se však pro tuto otázku v posuzované věci neužije – k tomu blíže v části E. odůvodnění tohoto rozsudku

když podle ustálené judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví (srov. např. již rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995 č.j. 6 A 15/94-39, uveřejněný ve Výběru soudních rozhodnutí ve věcech správních, který vycházel jako příloha časopisu Správní právo, sešit 6/96, č. 136) žaloba, která odkazuje na důvody jiného podání (např. opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem), nevyhovuje ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.

Pokud však žalobce v nyní posuzované věci toliko odkázal na důvody uplatněné v jiné žalobě, není tento jeho odkaz možno považovat za řádný žalobní bod. Podobně ani argumentace žalovaného, odkazuje-li na podání v jiných věcech, náležitosti vyjádření k žalobě nesplňuje.

C.

Vymezení přezkumu

Krajský soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

D.

K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [žalobní bod 10)]

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že toto rozhodnutí se zcela souladně s posloupností odvolacích námitek k argumentaci žalobce, která nyní tvoří žalobní body 2) – 7), 8b) – 9), pokud je v napadeném rozhodnutí, vypořádává, jak bude popsáno níže u vypořádání jednotlivých žalobních bodů. Krajský soud toto vypořádání – byť na některých místech stručné – pokládá za dostatečně jasné a vystihující úvahy, postupy a závěry žalované, kdy toto vypořádání zakládá i dostatečný podklad k přezkoumání těchto úvah, postupů a závěrů správním soudem z pohledu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.; nedostatek případného podrobnějšího odůvodnění nezakládá důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Účelem správního rozhodnutí je objasnit úvahy, postupy a závěry správního orgánu vztahující se k posuzované věci a námitkám účastníka jasně a výstižně [§ 3 správního řádu³⁾]. Postačuje-li k dosažení tohoto účelu stručný text, je s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení [§ 6 správního řádu³⁾] nadbytečné zatěžovat odůvodnění rozhodnutí rozvíjejícími úvahami.

E.

K použitelnosti správního řádu [žalobní body 7) a 8)]

³⁾ toto ustanovení správního řádu je aplikovatelné i v tomto případě – k tomu blíže v části E. odůvodnění tohoto rozsudku

Podle § 68 odst. 1 věty první ZVŠ na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.

Podle § 177 odst. 1 správního řádu základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

Vylučuje-li tedy ZVŠ pro konkrétní řízení použití obecných předpisů o správním řízení, nelze správní řád aplikovat. Výjimku představují toliko obecné zásady obsažené v § 2 až § 8 správního řádu.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve věci týchž účastníků projednávané pod sp. zn. 8 Ans 12/2011¹⁾, žalobce ve své – stále totožné – argumentaci neuvádí, proč by shora uvedené pravidlo nemělo platit, příp. proč ZVŠ a jeho prováděcí předpisy příslušná procesní pravidla neobsahují, příp. proč jsou tato pravidla nedostatečná. Krajskému soudu tak nezbývá, než žalobci opakovaně zdůraznit, že podle ustálených závěrů soudů rozhodujících ve správním soudnictví, s nimiž se podepsaný soud ztotožňuje, samotné vyloučení obecných předpisů o správním řízení nelze bez dalšího považovat za neústavní, je-li toto vyloučení kompenzováno vytvořením souboru pravidel zvláštních, pro daný typ řízení vhodnějších.

Na tomto závěru nic nemění ani poukaz žalobce na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 26.4.2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, podle kterého zejména „...*názor, dle kterého v případě absence explicitní úpravy správního řízení je správní orgán povinen dbát základních zásad správního řízení, přičemž tyto zásady jsou poznatelné nejen z doktríny, nýbrž i aposteriorně z judikatury přezkumných rozhodnutí v soudním řízení správním. Uvedený argument vychází z představy nepsané úpravy celého komplexu procesního práva. Tato koncepce je ale rozporná s ústavní maximou, dle níž státní moc lze uplatňovat jen způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny). Maxima zákonného podkladu pro výkon státní moci, resp. psaného procesního práva nevylučuje jeho dotváření judikaturou, příp. rozhodnutími správních orgánů, vylučuje ale ústavní akceptovatelnost absence explicitní zákonné procedurální úpravy v její úplnosti. Absenci procesní úpravy správního řízení lze rozhodovací činností správních orgánů a judikaturou soudů kompenzovat použitím analogie..... z takto nastíněného přehledu názorů doktrinárních, ve vší jejich mnohoznačnosti, lze dovodit závěr, dle něhož připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek – pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze z těchto stanovisek ale dovodit závěr, dle něhož by bylo lze považovat za akceptovatelné použitím analogie vytvořit procesní úpravu správního řízení v celé její úplnosti.*“

V případě ZVŠ, jehož § 68 odst. 1 výslovně použití správního řádu vylučuje, totiž nejde o případ, v němž by použitím analogie měla být vytvořena procesní úprava správního řízení v celé její úplnosti, jak má na mysli výše citovaný nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 26.4.2005. Vysokoškolský zákon totiž obsahuje také procesní úpravu pro řízení před orgány vysoké školy, která je rovněž provedena

SZŘUP jako jejím vnitřním předpisem⁴⁾ [§ 17 odst. 1 písm. f) ZVŠ] a případné použití analogie se správním řádem tedy nezakládá vytvoření procesní úpravy v celé její úplnosti, na což nemá vliv ani to, že univerzitní orgány jsou také povinny rozhodovat v souladu s obecnými principy správního řízení a vydávat správní akty, jejichž obsah bude splňovat formální i materiální náležitosti kladené na vrchnostenský akt (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2007, č.j. 9 Ca 384/2007-20).

Krajský soud proto uzavírá, že na rozhodování o právech a povinnostech studentů jsou ze správního řádu aplikovatelná toliko ustanovení § 2 - § 8.

Pouze pro úplnost lze dodat, že pokud snad žalovaná ve svých studijních materiálech pokládá § 68 odst. 1 větu prvou ZVŠ za protiústavní, žalobce soudu nepředestřel argumentaci, o kterou se takový názor autora studijního materiálu opírá, proto se touto argumentací nemohl krajský soud blíže zabývat, aby se s ní buď ztotožnil (a pak postupoval podle čl. 95 odst. 2 Ústavy) či nikoli (a pak objasnil důvody, ve kterých by shledal takovou argumentaci lichou).

Uvedené závěry krajského soudu jsou pak plně kompatibilní s úvahou rektora žalované obsaženou na str. 5 napadeného rozhodnutí: „(...) zákon o vysokých školách v ust. § 68 odst. 1 výslovně použití správního řádu vylučuje a ukládá veřejným vysokým školám vydat vnitřní předpis ve smyslu jeho ust. § 17 odst. 1 písm. f), a to studijní a zkušební řád. (...) Nelze souhlasit s Vaším tvrzením, že díkce ust. § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách je obsahově shodná s dikcí dvou částí zákonů, které Ústavní soud České republiky výše citovanými nálezy v minulosti zrušil, a to z důvodu, že zde nevzniká potřeba vytvoření procesní právní úpravy pro řízení před orgány vysoké školy, neboť tato existuje, a to zčásti v zákoně o vysokých školách a zčásti ve studijním a zkušebním řádu, přičemž veřejné vysoké školy jsou povinny rozhodovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů ve smyslu ust. § 177 správního řádu. Veřejné vysoké školy, jakožto orgány veřejné správy, se od orgánů státní správy významně liší právě pravomocí k autonomní normotvorbě, kdy jsou na jednu stranu vázány právním řádem, na druhou stranu jsou zároveň subjekty oprávněnými k ‚nezávislé normotvorbě‘. Zatímco v dikci dvou částí zákonů, které Ústavní soud České republiky výše uvedenými nálezy v minulosti zrušil, šlo o situaci, kdy bylo vyloučeno použití obecných předpisů o správním řízení při neexistenci jiných, v případě veřejných vysokých škol je použití obecných předpisů o správním řízení vyloučeno proto, že existuje samostatná procesní úprava.“

F.

K ústavnosti SZŘUP [žalobní bod 9)]

Žalobce spatřuje samotnou existenci SZŘUP za nesouladnou s čl. 79 odst. 3 Ústavy, čl. 4 Listiny a čl. 36 odst. 1 Listiny.

⁴⁾ k aplikovatelnosti SZŘUP srov. část F. odůvodnění tohoto rozsudku

Dle čl. 79 odst. 3 Ústavy ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny.

Dle čl. 4 Listiny:

(1) Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

(2) Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) upraveny pouze zákonem.

(3) Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.

(4) Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

Dle čl. 36 odst. 1 Listiny každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

Předem je nutno konstatovat, že SZŘUP nepředstavuje právní předpis. Právní předpis je totiž pramenem práva obsahujícím právní normu, která je vynutitelná. Oproti tomu existují i předpisy neoznačované přívlastkem „právní“, označované v právní teorii jako „vnitřní předpisy“⁵⁾ či „statutární předpisy“⁶⁾, příp. „autonomní právo“⁷⁾, které se vyznačují tím, že směřují vůči členům (příslušníkům) určitého společenství, pro něž je typická forma korporativní, založená na demokratickém uspořádání takového společenství. Vnitřní předpisy vysokých škol jsou pak obecně dávány za typický příklad takového autonomního práva⁸⁾ mající základ v samosprávné autonomii vysokých škol. Tyto vnitřní předpisy však nikdy nesmějí být v rozporu s předpisy právními.

Z uvedeného pak vyplývá, že není-li SZŘUP právním předpisem, je zcela lichá žalobcová argumentace ust. čl. 79 odst. 3 Ústavy, když toto ustanovení dopadá toliko na předpisy právní (nikoli vnitřní).

Z ust. čl. 4 Listiny se k argumentaci žalobce zjevně pojí čl. 4 odst. 1, který však nevyžaduje nutně jen zákonnou formu pro ukládání povinností (nejsou-li tak stanoveny meze základních lidských práv a svobod), naopak toto ustanovení stanoví, že povinnosti mohou být ukládány „na základě zákona“, tzn. i podle jiného předpisu vydaného na základě zákonného zmocnění. Ve vztahu k SZŘUP je pak toto zákonné zmocnění obsaženo v § 17 odst. 1 písm. f) ZVŠ.

Žalobce pak neuvádí, jak mu SZŘUP brání v domáhání se jeho práv (čl. 36 odst. 1 Listiny), kdy jeho odkaz na toto Listinou chráněné právo vyznívá zcela

⁵⁾ viz např. Hendrych, D. a kol.: Správní právo, Obecná část, 5. vyd., C.H.Beck Praha 2003, str. 112 a násl.

⁶⁾ viz např. Gerloch, A. a kol.: Teorie a praxe tvorby práva, ASPI Praha 2008, str. 112 a násl. nebo Boguszak, J. a kol.: Teorie práva, ASPI Praha 2001, str. 73 a násl.

⁷⁾ tamtéž

⁸⁾ viz např. Boguszak, J. a kol.: Teorie práva, ASPI Praha 2001, str. 75, pátý odstavce

absurdně za situace, kdy žalobce svá práva uplatnil nejednou žádostí (jak je soudu známo i z předcházejících řízení mezi účastníky vedených zdejším soudem pod sp. zn. 22 Ca 263/2009, 22 Ca 320/2009, 22 A 42/2010 a 22 A 91/2010), v tomto řízení pak odvoláním proti rozhodnutí děkanky a konečně i samotnou žalobou, o níž je tímto rozsudkem rozhodováno.

Krajský soud proto uzavírá, že nesouladnost SZŘUP s ústavním pořádkem České republiky neshledal; SZŘUP je řádným vnitřním předpisem vysoké školy vydaným na základě řádného zákonného zmocnění.

I zde krajský soud navazuje na úvahu rektora žalované obsaženou na str. 5 napadeného rozhodnutí: *„Nelze souhlasit s Vaším tvrzením, že dikce ust. § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách je obsahově shodná s dikcí dvou částí zákonů, které Ústavní soud České republiky výše citovanými nálezy v minulosti zrušil, a to z důvodu, že zde nevzniká potřeba vytvoření procesní právní úpravy pro řízení před orgány vysoké školy, neboť tato existuje, a to zčásti v zákoně o vysokých školách a zčásti ve studijním a zkušebním řádu, přičemž veřejné vysoké školy jsou povinny rozhodovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů ve smyslu ust. § 177 správního řádu. Veřejné vysoké školy, jakožto orgány veřejné správy, se od orgánů státní správy významně liší právě pravomocí k autonomní normotvorbě, kdy jsou na jednu stranu vázány právním řádem, na druhou stranu jsou zároveň subjekty oprávněnými k ‚nezávislé normotvorbě‘. Zatímco v dikci dvou částí zákonů, které Ústavní soud České republiky výše uvedenými nálezy v minulosti zrušil, šlo o situaci, kdy bylo vyloučeno použití obecných předpisů o správním řízení při neexistenci jiných, v případě veřejných vysokých škol je použití obecných předpisů o správním řízení vyloučeno proto, že existuje samostatná procesní úprava.“*

G.

Počet kolokviálních testů žalobce a přezkum jeho případu [žalobní body 5) a 6)]

Podle čl. 5 odst. 2 SZŘUP student získává kredity úspěšným absolvováním předmětu (t.j. získáním zápočtu, kolokvia, složením zkoušky). Student je povinen absolvovat daný předmět v některém z mezních termínů příslušného akademického roku nebo studijního bloku.

Podle čl. 7 odst. 2 SZŘUP zápisem předmětů ve studijním programu při dodržení podmíněné návaznosti předmětů si student vytváří svůj osobní studijní plán pro příslušný akademický rok nebo studijní blok. Osobní studijní plán je pro studenta závazný. Tentýž předmět je možno zapsat v rámci studia jednoho studijního programu nejvýše dvakrát.

Podle čl. 10 odst. 12 písm. b) SZŘUP každý vyučující předmětu je povinen zveřejnit před zahájením výuky v semestru nebo studijním bloku program vyučovaného předmětu, který zahrnuje zejména požadavky kladené na studenty v průběhu semestru a u zkoušky, jakož i podmínky stanovené pro udělení zápočtu nebo kolokvia.

Podle čl. 10 odst. 13 SZŘUP student je povinen se s programem vyučujícího předmětu seznámit a řídit se jím.

Podle čl. 11 odst. 1 SZŘUP základními formami kontroly studia jsou zápočet, kolokvium, zkouška a státní zkouška.

Podle čl. 12 odst. 3 SZŘUP kolokvium se uděluje na základě posouzení míry požadovaných znalostí studenta (...) předmětu, který se nezákončuje zkouškou ani zápočtem.

Podle čl. 12 odst. 4 SZŘUP kolokvium uděluje vyučující předmětu. Ve výkazu o studiu se udělení kolokvia zapisuje slovem „prospěl(a)“. Neudělení kolokvia se do výkazu o studiu nezapisuje.

Podle čl. 12 odst. 5 SZŘUP studentovi, kterému nebyl udělen zápočet nebo kolokvium ve stanoveném termínu, může vyučující předmětu v odůvodněných případech povolit splnění podmínek k získání zápočtu nebo kolokvia v určeném náhradním termínu, avšak tak, aby byla studijní povinnost splněna nejpozději do konce studijního bloku (akademického roku).

Podle čl. 12 odst. 6 SZŘUP v případě neudělení zápočtu nebo kolokvia má student právo požádat vedoucího pracoviště garantujícího předmět o přezkoumání svého případu.

Podle čl. 13 odst. 3 SZŘUP pokud student u zkoušky nevyhověl, má právo na konání první opravné zkoušky. Pokud student nevyhověl ani při první opravné zkoušce, má právo v rámci vypsání termínů konat druhou opravnou zkoušku, která se vždy koná před komisí jmenovanou garantujícím pracovištěm předmětu. Vyžaduje-li to vnitřní nebo jiný předpis fakulty, jmenuje komisi děkan. Děkan může rovněž jmenovat komisi na žádost studenta, jsou-li k tomu závažné důvody.

Podle čl. 13 odst. 8 SZŘUP zkoušky a opravné zkoušky se konají zpravidla ve zkušebním období stanoveném harmonogramem daného akademického roku. Po dohodě se zkušebním lze skládat zkoušky i o prázdninách nebo v průběhu semestru, nejpozději však do některého mezního termínu, určeného harmonogramem daného akademického roku.

Z obsahu správních spisů soud k těmto žalobním bodům zjistil, že žalobce měl předmět *Úvod do studia práva* poprvé zapsán v akademickém roce 2007/8, kdy byl pro úspěšné absolvování předmětu vypsán kolokviální test a vypsány termíny jeho konání; žalobce se však žádného z vypsání termínů nezúčastnil. Podruhé pak měl žalobce tento předmět zapsán v akademickém roce 2008/9, kdy pro absolvování předmětu byl jako jediná možnost vypsán opět kolokviální test, vypsány čtyři termíny jeho konání (18.12.2008, 15.1.2009, 22.1.2009 a 25.2.2009) a stanoveno, že každý student se může účastnit tří termínů. Žalobce se poprvé zúčastnil až termínu 22.1.2009, kdy byl hodnocen „*neprospěl*“. Proto se zúčastnil (jako druhého pokusu) termínu 16.3.2009 (přesunutého z 25.2.2009), ovšem neprospěl ani tentokrát. K žádostem žalobce o přezkoumání neudělení kolokvia rektor žalovaného rozhodl

o vypsání nového termínu kolokvia. Tento termín byl vypsán na 1.9.2009, termínu se žalobce zúčastnil, opět však neprospěl. Při tomto termínu byla zajištěna přítomnost další vyučující, která potvrdila objektivitu testu a jeho hodnocení. Nato žalobce 2.9.2009 podal novou žádost o přezkoumání neudělení kolokvia, po jejímž podání děkanka Právnické fakulty žalované navrhla, aby o této žádosti rozhodl rektor žalované. Tak se i stalo rozhodnutím ze dne 2.10.2009 č.j. 1608/2009-R.

Krajský soud považuje především pro posouzení věci za klíčová ust. 10 odst. 12 písm. b) a odst. 13 SZŘUP, z nichž vyplývá studentova povinnost seznámit se se zveřejněným programem předmětu, včetně podmínek stanovených pro udělení kolokvia, a těmito podmínkami se řídit.

Krajský soud současně konstatuje, že stanovené podmínky jsou jasné a srozumitelné v tom, že jsou-li stanoveny čtyři konkrétní termíny a uvedeno, že každý student se může testu zúčastnit třikrát, jedná se o možnost účastnit se tří termínů z těch čtyř, které byly vyučujícím stanoveny. Jedná se o prostý logický výklad těchto podmínek, který je zcela zřetelný a seznatelný (nikde se ani neuvažuje o vypsání dalších termínů), který zaujali – podle žalobcových podání založených ve správním spise – i všichni ostatní studenti. Neúčastnil-li se v rámci těchto čtyř vypsáných termínů žalobce tří z nich pro důvody, které nejsou na straně vyučujícího či žalované, jedná se o jeho svobodnou volbu (bylo jeho právem, nikoli povinností dostavit se třikrát), jejíž případné negativní důsledky musí v případě, že nastaly, snášet. Je tedy nerozhodné, zda se žalobce zúčastnil v rámci těchto termínů kolokviálního testu třikrát či méněkrát; rozhodné je, že mu nebylo vyučujícím či žalovanou bráněno v této účasti.

Pakliže žalobce v těchto řádně vypsáných termínech [včetně termínu posunutého z 25.2.2009 na 19.3.2009⁹⁾] podmínky pro získání kolokvia nesplnil, pak předmět *Úvod do studia práva* řádně podle čl. 5 odst. 2 SZŘUP neabsolvoval.

Jelikož pro získání kolokvia neobsahuje SZŘUP ustanovení o mezním termínu jeho získání, je *analogií legis* aplikovatelná úprava pro zkoušku obsažená v čl. 13 odst. 8 SZŘUP, kdy aplikace této úpravy vede k závěru, že skutečnost, že předmět nebyl absolvován, nastala nejpozději koncem příslušného akademického roku.

Na rozdíl od popsané situace SZŘUP upravuje pro případ nezískání kolokvia zvláštní postup v čl. 12 odst. 6 SZŘUP, proto není na místě chybějící úpravu vyplňovat analogií či postupem *a maiore ad minus* (který preferuje žalobce).

Tento zvláštní postup spočívá v přezkoumání neudělení kolokvia vedoucím pracoviště.

Žalobce také tento postup zvolil (o čemž svědčí jeho ve spise založené žádosti), kdy mezi účastníky není sporu, že tento přezkum nemohl provést vedoucí příslušného pracoviště, a to z důvodu jeho vyloučení z posouzení věci.

⁹⁾ k tomuto termínu blíže též v části H. odůvodnění tohoto rozsudku

Lze tak souhlasit s názorem žalobce, že o jeho žádosti měl rozhodovat orgán nadřízený vedoucímu pracovišti, t.j. děkanka. Ta však podala návrh na přezkoumání případu rektorem, což je situace, kterou správní právo procesní zná a nazývá ji „*atrakcí pro složitost věci*“. S ohledem na to, že SZŘUP tuto situaci neupravuje, bylo na žalované, aby ji s ohledem na § 177 odst. 1 správního řádu řešila v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů obsaženými v § 2 – § 8 správního řádu.

Žalovaná zvolila postup obdobný postupu předvídanému § 80 odst. 3, odst. 4 písm. b) správního řádu²⁾ – tzn. převzetí věci orgánem nadřízeným děkance (zde rektorem), čemuž nelze účinně ničeho namítat. Je-li totiž takový postup správním řádem výslovně určen jako postup souladný se základními zásadami činnosti správních orgánů, pak ve zvolení tohoto postupu v případě nedostatku jiné úpravy nelze spatřovat porušení základních zásad správního řízení ani v řízeních, na která se ust. § 80 správního řádu nevztahuje.

Rozhodl-li tedy o žalobcově žádosti rektor, stalo se tak atrakčním postupem nadřízeného správního orgánu, t.j. v souladu se zásadami obsaženými v § 2 - § 8 správního řádu.

Na uvedeném závěru ničeho nemění žalobcovy úvahy o (ne)odbornosti rektora, neboť tyto úvahy žalobce nikterak nezpochybňují skutečnost, že správním orgánem nadřízeným děkance (a proto i příslušným k atrakci) je rektor.

Rektor prvé žalobcově žádosti vyhověl (proto toto jeho rozhodnutí žalobce logicky nenapadal) a nařídil, aby žalobci bylo znovu umožněno absolvování kolokviálního testu. S ohledem na znění § 12 odst. 6 SZŘUP je pak nerozhodné, zda bude tento termín nazýván „*řádným*“ či „*mimořádným*“, rozhodné je, že tento termín byl žalobci vypsán.

Namítá-li žalobce, že tento test neproběhl před komisí, pak – byť je čl. 13 odst. 3 SZŘUP na kolokvium neaplikovatelný, jak rozebráno výše – opak je pravdou. ZVŠ ani SZŘUP neurčují složení komise, z povahy věci (aby se jednalo o „*komisi*“) však vyplývá, že komisi musí tvořit více členů než jeden. ZVŠ ani SZŘUP pak nevylučují z členství v komisi vyučujícího, který studenta z téhož předmětu zkoušel dříve, objektivita posouzení znalostí studenta je zaručována přítomností ostatních členů komise. V žalobcově případě fakticky došlo k vytvoření komise dvoučlenné sestavené z vyučujícího předmětu a z další vyučující, která objektivitu kolokvia potvrdila. Tím byla žalobci komisionální forma kolokvia – jakkoli není SZŘUP garantována – umožněna, proto z tohoto pohledu k žádnému porušení jeho práv ani nemohlo dojít.

Domáhá-li se pak žalobce druhého opravného termínu, jak je umožněn u zkoušky, krajský soud konstatuje, že takovou možnost SZŘUP studentu v případě kolokvia nezaručuje. Teoretickými možnostmi libovůle vyučujícího, ke které by snad měla úprava obsažená v čl. 12 odst. 6 SZŘUP otvírat prostor, se krajský soud dále nezabýval, když libovůle vyučujícího byla v posuzovaném případě vyloučena přítomností další vyučující, která byla kolokviálnímu testu a jeho hodnocení přítomna.

Žalobce konečně po neúspěšné účasti u takto rektorem nařízeného termínu kolokvia žádal znovu o přezkoumání jeho neudělení, jak bylo (po opět proběhlé atrakci) učiněno rektorem žalované v jeho rozhodnutí ze dne 2.10.2009.

Pro úplnost soud konstatuje, že svými úvahami a závěry aprobejuje existentní úvahy rektora žalované obsažené v druhém a třetím odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí, první větě části odůvodnění nazvané „*Ad prvý argument*“, v odstavci na rozhraní str. 3 a 4, jakož i v bezprostředně navazujícím odstavci napadeného rozhodnutí.

H.

11-bodová výjimka [žalobní bod 4)]

V posuzované věci je nesporné, že jako hranice pro úspěšné složení kolokviálního testu bylo stanoveno dosažení 13 bodů z 20 a je nesporné, že této hranice žalobce nikdy nedosáhl.

Dále je nesporné, a bylo ověřeno i ze správních spisů, že v akademickém roce 2008/9 byla jako poslední termín pro získání kolokvia z předmětu *Úvod do studia práva* vysána středa 25.2.2009, kdy se však kolokviální test nekonal z důvodů na straně vyučujícího. Na tuto situaci reagoval vyučující posunutím termínu na 16.3.2009, kdy jako „*kompensací*“ snížil potřebnou hranici pro získání kolokvia na 11 bodů. Neuplatnění této snížené hranice i na test psaný žalobcem 1.9.2009 pak považuje žalobce za diskriminaci.

Rektor žalované posuzuje a hodnotí tuto situaci na str. 2 napadeného rozhodnutí pod nadpisem „*Ad prvý argument*“, kdy tuto situaci popisuje jako mimořádnou událost řešenou jednorázovou výjimkou platnou jen pro den 16.3.2009, kdy se testu účastnil i žalobce a diskriminaci nenamítal. Z této jednorázové výjimky pak podle rektora žalované nelze vyvozovat žalobcovo legitimní očekávání do budoucna.

S tímto hodnocením rektora žalované se krajský soud ztotožňuje. Dovolává-li se totiž žalobce zásady rovného zacházení zakotvené v čl. 4 Listiny, opomíjí rub této zásady. Garantuje-li totiž Listina [a shodně též § 2 odst. 4 správního řádu³⁾] stejné zacházení pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky, pak současně stejné postavení nezaručuje případům, jejichž podmínky jsou rozdílné. Ve slovenské ústavněprávní nauce je tato skutečnost vyjadřována výstižnou, do češtiny jen obtížně přeložitelnou větou „*S rovnými rovnako, s nerovnými nerovnako.*“¹⁰⁾.

Studium na vysoké škole klade na studenta nemalé požadavky, a to i co do organizace studentova času ve vztahu k plnění studijních povinností (jak ve svých podáních, která jsou obsahem správních spisů, opakovaně popisuje i žalobce). Student je povinen účastnit se povinných částí výuky, zpracovávat seminární práce, účastnit se v rámci jediného zkuškového období nejdenní zkoušky, ke které se musí i náležitě připravit. Je-li do vytvořeného studentova harmonogramu

¹⁰⁾ viz např. Naša advokácia, Štefan a Vladimír Fajnorovci, http://www.nasaadvokacia.sk/s_fajnor.html

zasaženo z důvodů na straně vyučujícího či vysoké školy, např. posunutím termínu kolokvia bez náležitého předstihu, znamená to zásah do tohoto harmonogramu ve vztahu k plnění ostatních studijních povinností (nehledě k nestudijním aktivitám studentů), kdy student musí své znalosti získané přípravou ke kolokviu obnovovat, příp. prohlubovat. Situace takového studenta je pak odlišná od situace studenta, do jehož harmonogramu vyučujícím či vysokou školou zasaženo nebylo.

Jakkoli lze v obecné rovině s žalobcem souhlasit v názoru na nevhodnost různých studijních nároků na různé studenty, v posuzovaném případě nastal důvod k legitimnímu odlišení skupiny studentů, které bylo zabráněno podrobit se kolokviálnímu testu ve vypsáném termínu 25.2.2009 od studentů přihlášených na jiný termín, kdy se kolokviální test řádně uskutečnil. Tato skutečnost založila odlišnost jejich situace od situace studentů ostatních a tím i důvod pro odlišné zacházení s těmito studenty, proto k porušení zásady rovného zacházení nedošlo. Nelze přitom nezdůraznit, že tohoto „zvýhodněného“ kolokviálního testu se zúčastnil i žalobce (který tedy nemůže být diskriminován, pokud mu tato výhoda byla také poskytnuta).

Situace zásahu do harmonogramu studenta však již nenastala při kolokviálním testu, jemuž se žalobce podrobil 1.9.2009 – tento termín byl žalobci řádně oznámen a právě v tomto termínu se kolokviální test konal. Proto krajský soud uzavírá, že při termínu 1.9.2009 (na rozdíl od termínu 25.2.2009/16.3.2009) nenastaly žádné skutečnosti, které by z hlediska možnosti řádné přípravy a organizace studentova času odlišovaly tento termín od termínů 18.12.2008, 15.1.2009, 22.1.2009. Z pohledu dodržení zásady rovného zacházení pak platí, že byla-li při termínech 18.12.2008, 15.1.2009 a 22.1.2009 nastavena minimální hranice úspěšného složení na 13 bodů, pak tato hranice musela platit i 1.9.2009.

S ohledem na tyto závěry je lhostejné, zda se žalobcem dosažená úroveň 10,5 bodu při testu dne 1.9.2009 měla zaokrouhlovat nahoru či nikoli. Jakákoli úvaha k této otázce nemůže ničeho změnit na závěru, že při testu 1.9.2009 žalobce potřebné hranice 13 bodů pro úspěšné absolvování předmětu *Úvod do studia práv* nedosáhl.

I.

K alternativním způsobům absolvování předmětu *Úvod do studia práva* [žalobní bod 2])

Krajský soud předepisuje, že i ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu je v napadeném rozhodnutí obsažena přezkoumatelná úvaha rektora žalované, a to na str. 1 – 2 slovy: *„Pro Vás, jakožto studenta prezenční formy studia, magisterského studijního programu Právo a právní věda, obor Právo, byl písemný test ve výše uvedeném akademickém roce jedinou cestou pro získání kolokvia, což plynulo i z podmínek řečených na přednáškách a zveřejněných na stránkách předmětu (...) Písemná práce z předmětu Instituce EU Vám byla zadána jako náhrada za chybějící účast na seminářích a nepřednesení prezentace tamtéž, to Vám bylo i jasně řečeno, studenti plnící tyto povinnosti ji psát nemuseli. Vázanost písemné práce k předmětu Instituce EU nejlépe dokládá její název. Vyvozovat proto její uplatnitelnost v jiném předmětu nelze.“*

S touto úvahou se krajský soud ztotožňuje. Ze zveřejněného programu předmětu *Úvod do studia práva* (s nímž měl žalobce povinnost se seznámit a řídit se jím – čl. 10 odst. 13 SZŘUP) totiž vyplývá, že náplní tohoto předmětu je vyhledávání zdrojů, postupy při psaní písemných prací, apod., nikoli působení zástupců členských států v orgánech Evropské unie. Jen těžko pak lze předmětu *Úvod do studia práva*, jak byl jeho programem vymezen, přiřazovat žalobcem zpracovanou práci „*Efektivita parlamentní kontroly k působení českých zástupců v Radě EU*“, kdy skutečně již ze samotného názvu této práce je evidentní, že se k programu předmětu *Úvod do studia práva* nevztahuje.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byl pro akademický rok 2007/8 rozhodnutím ze dne 24.9.2007 povolen individuální studijní plán spočívající v 75% omluvené účasti v povinné formě výuky s tím, že individuální úkoly nahrazující semináře a příp. některé další formy výuky určí žalobci vyučující daného předmětu po předložení tohoto rozhodnutí.

Je tak skutečností, že žalobce v předmětu *Instituce EU* neměl povinnost zúčastňovat se seminářů a zpracovávat prezentace, měl ovšem povinnost nahradit tyto povinnosti splněním individuálních úkolů zadaných vyučujícím, což v tomto případě zjevně byla seminární práce „*Efektivita parlamentní kontroly k působení českých zástupců v Radě EU*“.

Vztahování této seminární práce k předmětu *Úvod do studia práva* pokládá soud za ryze účelové i s ohledem na chování žalobce po nezapsání kolokvia z tohoto předmětu v r. 2008 přes uznání této práce vyučujícím. Žalobce proti tomuto nezapsání kolokvia nikterak nebrojil, naopak tento předmět si zapsal znovu a až na základě tohoto nového zápisu se dostavoval ke kolokviálním testům. I z toho je patrné, že si byl nesplnění podmínek pro udělení kolokvia po celou dobu vědom.

Krajský soud proto k žalobnímu 2) uzavírá, že jakkoli vyučující předmětu *Úvod do studia práva* žalobci uznal předmětnou seminární práci, bylo to jen tím, že se jednalo o vyučujícího, který vyučoval současně též předmět *Instituce EU*. Z tohoto současného dvojího postavení téže osoby nelze vyvozovat uznání seminární práce jako splnění studijních povinností jiného předmětu, než ke kterému se tato práce vztahovala.

J.

K e-mailové korespondenci mezi žalobcem a vyučujícím [žalobní bod 1)]

K tomuto žalobnímu bodu krajský soud z obsahu e-mailové korespondence mezi žalobcem a vyučujícím¹¹⁾ proběhlé dne 30.6.2008 zjistil tento obsah:

03:27 žalobce zasílá vyučujícímu seminární práci práce „*Efektivita parlamentní kontroly k působení českých zástupců v Radě EU*“

08:56 vyučující práci uznává

09:24 sdělení žalobce, že se k zápisům do Výkazu o studium dostaví 2.7.2008

¹¹⁾ jak je obsahem správního spisu a jak byla autenticita jejího obsahu ověřena i vyžádáním si téže korespondence od žalobce

- 09:33 sdělení vyučujícího, že 2.7.2008 nebude k zastížení, navrhuje dny 3. – 4.7. nebo srpen
- 09:46 žalobce sděluje, že by se mohl zastavit 4.7.2008 kolem 10:00 s tím, že potřebuje zapsat „zápočty“ z předmětů *Úvod do studia a Instituce EU*
- 09:52 vyučující sděluje žalobci, že není nutné, aby z Jihlavy do Olomouce jezdil 4.7.2008 jen kvůli zápisu dvou zápočtů s tím, že tyto zápisy lze provést i v srpnu či počátkem září. Součástí sdělení vyučujícího je i text „*povinnosti máte splněné*“
- 10:13 žalobce se vyučujícího dotazuje, zda opravdu v srpnu či počátkem září na žalobce nezapomene a zápisy obou zápočtů provede
- 10:24 odpověď vyučujícího „*Na zápis se můžete spolehnout, důležité je splnění požadavků, ne podpis*“.

Jak již bylo shora uvedeno, žalobce ve svých podáních obsažených ve správním spise sám uvádí, že v akademickém roce 2007/8 se ke složení kolokviálního testu nikdy nedostavil, z čehož je zjevné, že podmínky předepsané pro udělení kolokvia (které měl podle čl. 10 odst. 13 SZŘUP za povinnost znát a jimi se řídit) objektivně nesplnil.

Žalobce současně po následném nezapsání kolokvia z tohoto předmětu v r. 2008, a to i přes shora uvedenou e-mailovou korespondenci, proti nezapsání kolokvia nikterak nebrojil, naopak předmět si zapsal znovu a až na základě tohoto nového zápisu se dostavoval ke kolokviálním testům.

Soud na základě tohoto skutkového stavu zkoumal, zda text vyučujícího obsažený v e-mailové korespondenci „*povinnosti máte splněné*“ a „*Na zápis se můžete spolehnout, důležité je splnění požadavků, ne podpis*“ mohl v žalobci vzbudit legitimní očekávání v to, že mu – bez dalších požadavků – bude uznáno absolvování nejen předmětu *Instituce EU*, ale i *Úvod do studia práva*.

Pokud si měl být žalobce již od počátku výuky předmětu *Úvod do studia práva* vědom jediné cesty k jeho absolvování – úspěšného složení kolokviálního testu (čl. 10 odst. 13 SZŘUP) a věděl, že se k tomuto testu nikdy nedostavil (srov. podání žalobce založená ve správním spisu), pak si měl a mohl být vědom toho, že – ať mu píše vyučující cokoliv – podmínky pro absolvování předmětu nesplnil a zápisu kolokvia do výkazu o studiu může dosáhnout jen přehlédnutím vyučujícího nebo podvodem. Taková situace sice mohla založit očekávání žalobce v zápis kolokvia do výkazu o studiu, toto jeho očekávání však nemohlo být *legitimní*. Jiné než *legitimní* očekávání pak nemůže požívat právní ochrany a ochranu takovému očekávání nemůže poskytnout ani soud rozhodující ve správním soudnictví.

Zjistil-li tedy vyučující následně, že žalobce podmínky pro absolvování předmětu nesplnil a v důsledku toho zápis o úspěšném absolvování kolokvia do výkazu o studiu neprovedl, postupoval v souladu s objektivním stavem věci a žalobcova práva nepoškodil.

Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

K. Shrnutí

Neplnil-li si žalobce řádně své studijní povinnosti, tzn.

- neseznámil se s programem předmětu a podmínkami pro jeho absolvování, příp. se těmito neřídil (čl. 10 odst. 13 SZŘUP),
- nenaplnil podmínky pro absolvování předmětu (čl. 5 odst. 2 SZŘUP),
- nedostavením se k řádně vypsáným termínům kolokvia zmařil poskytnutou možnost absolvovat kolokviální test vícekrát (viz část G. odůvodnění tohoto rozsudku),

a pokud pak žalobce dále

- nebyl na svých právech nikterak poškozen (srov. zejm. části G. a H. odůvodnění tohoto rozsudku), a
- neměl ani *legitimní* důvody pro očekávání zápisu o úspěšném složení kolokvia, musí nést následky svých jednání, nejednání či opomenutí, kdy takovým následkem je v tomto konkrétním případě ukončení studia. Odpovědnost za své vlastní jednání, nejednání či opomenutí nemůže žalobce přenášet na žalovanou, a to navíc za situace, kdy právě vstřícným přístupem rektora žalované – nařízením nového termínu kolokviálního testu, který se konal 1.9.2009 – byl žalobce zvýhodněn oproti jiným studentům téhož předmětu v témže akademickém roce. Ostatním studentům se totiž výhody jiného než původně vypsáného termínu nedostalo.

S ohledem na to, že žádný z řádně uplatněných žalobních bodů neshledal krajský soud důvodným, byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

L. Výrok o náhradě nákladů řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšné žalované nevznikly podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady přesahující její obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 28. června 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu